

се изгуби въ тъмния носъ на кораба. Сега се чуваше само гласа на капитана, който даваше бързи заповѣди . . . Съ десетки ржцѣ заработиха — бързо, въ прѣвара, въ срѣчностъ и умѣние. Пасажеритѣ прѣстанаха да се вълнуватъ и викатъ: тѣ виждаха вече какъ ревностно се работи за тѣхното спасение. .

Най-сетнѣ трудното дѣло бѣ привършено. Всички бѣха спасени, до самия корабъ лежеше разбитъ срѣщнатиятъ пасажерски корабъ. Спасителнитѣ лодки работѣха неуморно; по спустнатата стълба се покачваха неговитѣ пасажери — изплашени и блѣдни. Послѣденъ се яви капитанътъ на разбития корабъ. Туку що стѣпилъ на борта на Сенаторъ Диргъ, силенъ огънъ избухна изъ неговия корабъ и силенъ трѣсъкъ процѣпи нощта. Корабътъ потѣваше въ море отъ пламъци; около него се явиха широки и голѣми вълни, които, огрѣни отъ пожара, като грамадни огнени кржгове се понесоха въ далечинитѣ. . . Всички стоеха като вковани, вкаменени отъ ужасъ, но най-убитъ бѣше капитанътъ: едри плачливи сълзи се търкаляха по странитѣ му. Капитанътъ Дорманъ сложи съчувствено ржка на рамото му.

— Капитане, — каза той, — орисницата е жестока, ние сме безсилни срѣщу нея. Утѣхата е само една: ние не сме виновни! — Всѣки отъ насъ достойно изпълва своя дългъ, и сега ти се бори до послѣдни сили и излѣзе послѣденъ отъ зиналия гробъ. Сега — добръ дошелъ, капитане; — бжди мой спокоенъ гостъ.

Гостътъ го погледна съ благодарностъ и силно стисна ржката му. Останалитѣ спасени още бѣха изплашени отъ ужаснитѣ минути на смъртта, но. полека-лека утихваха: спокойствието идва бавно